Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 20 Σεπτεμβρίου 1914* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 42*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' *(Συνέχεια)*

Ὁ Τζούλης μάλιστα ἐτόλμησε νὰ μασανείξῃ τὸ σκέπασμα τοῦ βαρελιοῦ του καὶ νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι του, διὰ νὰ φωνάξῃ θριαμβευτικῶς :

—Λουλού! μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ κόλπο ἐπέτυχε!

Ἀντὶ τοῦ Λουλοῦ ὅμως, τῷ ἀπεκρίθη ὁ γέρων μὲ τὴν ἄσπρην γενειάδα :

— Ἔ, τώρα ποὺ ἐγλυτώσατε, δὲν μοῦ δίνετε τῆς τέσσερες χιλιάδες;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΣΙΜΩΝ

«Δὲν ἔχομε πεντάρα !»

Ὁ Ἑβραῖος Σίμων ἦτο πασίγνωστος ἀπὸ τὴν Ταγγέρην ὡς τὸ Φὲζ καὶ ἀπὸ Φὲζ ὡς τὴν Καζαμπλάνκαν.

Τὸ δηλωμένον του ἐπάγγελμα ἦτο : ἐθνικὸς κεφαλαιοῦχος καὶ προμηθευτὴς τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἐπωλοῦσε λάδι καὶ ζῶα. Εἶχεν ὅμως καὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα, μάλλον μυστικά. Τραπεζίτης, δανειστής, τοκογλύφος, μεταπράτης πολυτίμων κοσμημάτων. Μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν ἐπραγματεύετο μίαν ὑπόθεσιν ἑλίγων δεκαρῶν, καὶ μίαν ὑπόθεσιν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων. Ἐφοροῦσεν ἕνα παλιό, κίτρινο μπουρνοῦζι, ξεβαμμένον ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἥλιον· ἀλλ' ἐθεωρεῖτο ὑπέρπλουτος, ἑκατομμυριοῦχος. Ὡδηγοῦσεν ὁ ἴδιος τὸ κάρρον του, ὅταν ἐπήγαινεν εἰς τὸ παλάτι νὰ παραδώσῃ τὸ λάδι του· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἰσέρχεται κάπου-κάπου ἀπὸ κρυφὴν θύραν εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ Μουλαΐ-Ἀβδελαζίζ καὶ νὰ διαπραγματεύεται μὲ αὐτὸν ὑποθέσεις μυστηριώδεις. Εἶχε λοιπὸν ἰσχυρὰν προστασίαν καὶ διὰ αὐτὸ δὲν ἐδίστασε νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς δύο μικροὺς Γάλλους τὴν ἐκδούλευσιν ποὺ τοῦ ἐζήτησαν. Ἐγνοεῖται ὅμως, μὲ τὸ ἀζημίωτον. Ὁ γέρω - Σίμων δὲν παρεῖχε δωρεὰν εἰς κανένα τὸ παραμικρόν. Καὶ μόλις παρῆλθεν ὁ κίνδυνος, ἐζήτησεν, ὡς εἴδομεν, ἀπὸ τοὺς φυγάδας τὴν ἀμοιβὴν ποὺ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ.

«Ἡ δυστυχὴς μητέρα ἔκλαιε σπαρακτικά...»

«Γράφει Ὁ ὑποφαινόμενος....» (Σελ. 310, στ. γ')

Ὁ Τζούλης, πρὶν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ τὸν ἐρωτᾷ :

— Μποροῦμε νὰ βγοῦμε ; . . . δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος ;

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἑβραῖος, σᾶς ἐγγυῶμαι. Ὅλοι οἱ στρατιῶται ποὺ σᾶς κυνηγοῦσαν, ἐγύρισαν εἰς τὸ Φὲζ-ἐλ-Ντζεδὶδ καὶ δὲν θὰ ξαναβγοῦν. Ἔχουν τὴν ἰδέα, ὅτι σᾶς ἐσκότωσε ὁ σιδηρόδρομος.

—Λαμπρὰ λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης.

Καὶ μὲ δυσκολίαν, διότι ὑπέφερεν ἀκόμη ἀπὸ τὰς πληγάς του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ βαρέλι.

Ὁ Λουλοῦ τὸν ἐμιμήθη.

—Καὶ τώρα ἂς μιλήσωμε, εἶπεν ὁ γέρω-Σίμων μὲ τὸ γλυκύτερον μειδίαμά του, ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμνε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ χρήματα.

Ἐξέτεινεν ἤδη τὰ ρπακτικά του χέρια, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔφαυαν χαρτονομίσματα· ἀλλ' ὁ Τζούλης τὸν ἀπεγοήτευσε γρήγορα λέγων :

— Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάρα πολὺ γιὰ τὴν πολύτιμη συνδρομή σας· μὲ λύπη μου ὅμως πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἔχομε πεντάρα!

Ὁ Ἑβραῖος ὠχρίασεν, ὡς νὰ τῷ ἀπηύθυναν τὴν δεινοτέραν τῶν ὕβρεων.

— Τί ; . . . τί ; . . . τί ; . . . ἐψιθύρισεν εἰς τρεῖς διαφόρους τόνους. Ὑποσχεθῆκατε καὶ τώρα ἀρνεῖσθε νὰ πληρώσετε ; . . . Ἀ, μ' αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Μὴ σᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ,

πῶς θὰ γελάσετε τὸν μπάρπα-Σίμωνα;

Ὁ Ἑβραῖος ἦτο θαυμάσιος εἰς τὸν θυμόν του. Τὰ πράσινα ματάκια του ἐτόξευαν ἀστραπὰς ὀπίσω ἀπὸ τὰ κοκκάλινα γυαλιά του, τὰ μακρύά του γένεια ἐσείοντο ὡς νὰ τὰ ἐφυσοῦσεν ἀέρας, καὶ τὸ ἰσχνόν, τὸ νευρῶδες σῶμά του συνεστρέφετο ὡς εὐλύγιστον καλάμι.

Ὁ Λουλοὺ ἐφοβήθη τόσον, ὥστε ἔσπευσε νὰ τῷ εἴπῃ:

— Δὲν ἔχομε χρήματα τώρα, ἀλλὰ ἅμα βροῦμε τὸν πατέρα μου, θὰ ἔχωμε πολλά, πολλά.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου; ἠρώτησεν ὁ γέρων-Σίμων.

— Ὁ κ. Ρισανέλ.

— Ὁ μεγαλέμπορος, ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Μάλιστα. Τὸν γνωρίζετε;

— Τὸ ὄνομα Ρισανὲλ εἶνε γνωστότατο στὸν ἐμπορικὸ κόσμο. Εἶσαι λοιπὸν υἱός του, μικρέ μου φίλε;

Καὶ ἡ συνομιλία, ἡ ὁποία ἤρχισε τόσον ἄσχημα, ἔλαβεν εὐθὺς καλλιτέραν τροπήν. Ὁ Ἑβραῖος ἔβλεπεν, ὅτι ἡ ὀσφρησίς του δὲν τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ καὶ ὅτι, σώζων τοὺς νεαροὺς ἐκείνους δραπέτας, εἶχε κάμῃ πολὺ καλὴ «δουλειά» . . .

— Τελοσπάντων, ἠρώτησεν ὁ Τζούλης περίεργος· πῶς γνωρίζετε σεῖς τὸν κ. Ρισανέλ;

— Διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Ἑβραῖος· μ' ἀφοῦ ἦλθε στὴν Καζαμπλάνκα;

Ὁ Λουλοὺ ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

— Τότε λοιπὸν . . . ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν φωνήν, τότε λοιπὸν . . . ξέρετε ποῦ βρίσκονται ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά;

Ὁ γέρων προσεπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ. "

— Ἡ μαμμά σας, εἶπε, δὲν εἶνε μιὰ ὡραία κυρία, στρογγυλοπρόσωπη, παχειά, μὲ μαῦρα μαλλιά, στρωμένα καλὰ στὸ μέτωπο;

— Ναί, ναί, ἀκριβῶς! ἀνέκραξεν ὁ Λουλοὺ. Ὤ, καλέ μου κύριε Σίμων! πῆτέ μου ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς μου! πῆτέ μου γρήγορα!

Ἀδιστάκτως ὁ Ἑβραῖος ἀπεκρίθη:

— Τὴν τελευταία φορὰ ποῦ πῆγα στὴν Καζαμπλάνκα, ἦταν ἐκεῖ. Τοὺς εἶδα στὸ Γαλλικὸ Προξενεῖο.

Ὡρισμένως, ἡ τύχη ἐμειδία τώρα πρὸς τοὺς νεαροὺς Παρισινούς. Ὁ θεόπεμπτος ἐκεῖνος γέρων, ὄχι μόνον εὑρέθη ἐμπρός των μὲ τὸ κάρρον του εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τοὺς σώσῃ, ἀλλ' ἤξευρε καὶ ποῦ εὑρίσκετο ὁ κ. Ρισανέλ!

Ὁ Τζούλης διηγήθη τότε εἰς τὸν Ἑβραῖον τὰς περιπετείας των. Τῷ ἐξήγησε πῶς ἦλθαν εἰς τὸ Μαρόκον διὰ θαλαμηγοῦ, ἡ ὁποία ἐπυρπολήθη, πῶς συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Κατακτητοῦ, πῶς διέφυγαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ πῶς ἔκριναν φρόνιμον νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸ παλάτι πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ τρομεροῦ ἀρχιλῃστοῦ.

Ὁπου ὁ Ἑβραῖος Σίμων δὲν λησμονεῖ τὸ ἐμπόριόν του.

Ὁ γέρων ἤκουσε τὴν μακρὰν διήγησιν σιωπῶν, θωπεύων τὴν γενειάδα του καὶ κινῶν κάθε τόσον τὴν κεφαλὴν ἐπιδοκιμαστικῶς.

Ὡσφραίνετο ἕνα καλὸν κέρδος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐννοεῖτεν ἅμως τώρα ὅτι, διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ κάπως διαφορετικά. Ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ ἔκαμνε μίαν ἐμπορικὴν πρᾶξιν «τοῖς μετρητοῖς», κ' ἔβλεπε τώρα ὅτι ἦτο «ἐπὶ πιστώσει». Καλὴν καλά!

— Φίλοι μου, εἶπεν, ἂν ἀνόησα καλά, ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπανεύρετε τὸν κ. Ρισανὲλ τὸ γρηγορώτερον.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθησαν μαζὶ τὰ παιδιά· καὶ μόλις τὸν βροῦμε, θὰ σοῦ μετρήσωμε τῆς τέσσαρες χιλιάδες φράγκα.

Γλυκύτατον μειδίαμα ἐφώτισε τὴν μορφὴν τοῦ γέροντος.

— Ἄ, ὄχι, εἶπε, τώρα πιὰ δὲν φθάνουν τέσσαρες χιλιάδες . . . Θὰ μοῦ δώσετε εἴκοσι.

Ὁ Τζούλης ἐδοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Τί, τί; ἐφώναξε. Μὰ δὲν ἐσυμφωνήσαμε τέσσαρες;

— Δόστε μού τες καὶ δέχομαι, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ γέρων, τείνων τὴν χεῖρα.

Ὁ Τζούλης ἔνευσεν ὅτι δὲν ἔχουν.

— Βλέπετε, ὑπέλαβεν ὁ Σίμων, ὅτι δὲν ἀθετῶ ἐγὼ τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀλλὰ σεῖς; . . . Δίκηο λοιπὸν εἶνε νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ κάτι παραπάνω.

Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα, ὁ Ἑβραῖος ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν σάκκον του μίαν πέννα, ἕνα κοκκάλινον καλαμάρι κ' ἕνα φύλλον χαρτί.

— Γράψε ἐδῶ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ! εἶπεν εἰς τὸν Λουλού.

Ὁ Λουλοὺ συνεβουλεύθη διὰ τοῦ βλέμματος τὸν σύντροφόν του, ὁ ὁποῖος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Γράψε ὅ,τι θέλῃ, τὸν συνεβούλευσε· ὁ κατεργάρης μᾶς ἔχει στὰ χέρια του.

Ὁ Σίμων ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀτενίσας τὸν Τζούλην, εἶπε:

— Καὶ βέβαια σᾶς ἔχω στὰ χέρια μου. Ἂν δὲν μοῦ κάμετε τὸ χαρτὶ ὅπως τὸ θέλω, στέλνω ἀμέσως ἕναν ἄνθρωπό μου στὸ παλάτι καὶ τοὺς εἰδοποιεῖ πῶς εἶσθε ἐδῶ.

— Μὰ μόνο παληάνθρωποι ὑπάρχουν 'ς αὐτὸ τὸ Μαρόκο; ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης.

— Ἂν ὅμως ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, ἀπαθέστατος πρὸς τὴν ὕβριν, μοῦ τὸ κάμετε, θὰ σᾶς πάω μὲ τὸ καραβάνι μου στὴ Καζαμπλάνκα, γιὰ νὰ βρῆτε τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά.

— Γράφω, εἶπεν ὁ Λουλού. Ὑπαγόρευσέ μου.

Ἡ χαρὰ ἔλαμψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑβραίου.

— Γράφε, εἶπεν. Ὁ ὑποφαινόμενος...

— Λουδοβίκος Ρισανέλ . . .

— Λουδοβίκος Ρισανέλ, ἀναγνωρίζει ὅτι χρεωστεῖ εἰς τὸν κ. Ἰσαὰκ Σίμωνα, ἔμπορον, τὸ ποσὸν τῶν . . .

Ἐδῶ ὁ γέρων ἐσταμάτησεν ὀλίγον καὶ ἐξηκολούθησε:

— Τὸ ποσὸν τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπεσχέθην ἐπειδὴ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν.

— Μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν, ἐπανέλαβεν ὁ Λουλού.

— Καὶ τώρα ὑπόγραψε.

— Ὁρίστε.

Ὁ Ἑβραῖος ἐστράφη πρὸς τὸν Τζούλην.

— Ὑπόγραψε καὶ σὺ ἀπὸ κάτω: ἐθεωρήθη καὶ ἐνεκρίθη.

Ὁ σπουδαστὴς ἔβαλε τὰ γέλια.

— Τί σημασία, εἶπεν, ἔχει ἡ δική μου ὑπογραφή! Ἂς εἶνε ὅμως, ὁρίστε!

Καὶ ἀφοῦ ὑπεγράφη «δεόντως» καὶ ἐχρονολογήθη τὸ «χαρτί», ὁ γέρων Σίμων, μετδιῶν, τὸ ἔκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἀνήγγειλε:

— Τώρα, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἴμεθα σύμφωνοι. Ἂν θέλετε, πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ καραβάνι μου, ποῦ μὲ περιμένει στὸ τζαμὶ τοῦ Μουλαΐ-Ἐντρίς . . . Θὰ ἰδῆτε τί ὡραῖο καραβάνι ποῦ ἔχω . . Πενῆντα μουλάρια, ἄλογα καὶ κάρρα φορτωμένα ἐμπορεύματα.

— Καὶ σὲ πόσες ἡμέρες θὰ εἴμεθα στὴν Καζαμπλάνκα; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης.

— Σὲ δυὸ ἑβδομάδες, τὸ πολύ.

— Καλά, μπάρμα-Σίμων, πᾶμε στὸ καραβάνι σου.

Τὰ παιδιὰ ἀνέβησαν εἰς τὸ κάρρον, διότι ὁ Τζούλης δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιπατῇ, κι' ἐξεκίνησαν.

— Ἔ, αὐτὴ τὴ φορά, μοῦ φαίνεται, ὅτι τὰ βάσανά μας ἐτελείωσαν! εἶπε φαιδρότατος ὁ σπουδαστὴς πρὸς τὸν μικρὸν του φίλον. Τώρα πᾶμε στὴν Καζαμπλάνκα. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ ἐναγκαλισθῆς τοὺς γονεῖς σου!

— Τὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Λουλού. Καὶ ἦτον καιρός, γιατὶ ξέρεις, μεταξύ μας, ἀρχισα νὰ βαριέμαι τὰς περιπετείας. Φθάνει πιά. Τώρα θέλω τὴν ἡσυχία μου.

Ἀλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ τρίτον μέρος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, αἱ περιπέτειαι τοῦ Λουλοὺ Ρισανὲλ δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 366.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ψαράκι, ποῦ ὅ,τι νὰ βρεθῇ
Ὀρέγεται νὰ τὸ γευθῇ
Καὶ, μέσ' στὸ ρεῦμα τὸ βαθύ,
Κυνηγητὸ τοῦ κάνει,—
Μιὰ μέρα θενὰ γελασθῇ,
Ἀπὸ τόγκιστρι θὰ πιασθῇ,
Καὶ θάμπῃ στὸ τηγάνι!

(Βυζηνὸς)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(*Συνέχεια· ἴδε σελ. 307*)

Χάρις εἰς τὸ νέον του ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐκίνει τὰς ὑποψίας κανενός, ὁ Ἐρβελὶν ἤλπιζε νὰ κάμῃ ἐκεῖ τὴν γνωριμίαν τῆς συμμορίας, διὰ νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, ἐν ᾧ περιπτώσει μερικὰ ἀπὸ τὰ μέλη της θὰ διέφευγον ὅταν, τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα, θὰ ἐπήρχετο αἰφνιδίως ἡ Ἀστυνομία.

Ὅλον τὸ βράδυ ἐμπαινοβγαίναν πελάται. Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν ταβέρναν καὶ ἄνθρωποι μὲ «ἄσχημα μοῦτρα». Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν συμμορίαν Πλόκ. Οἱ περισσότεροι ἦσαν κοινοὶ ἀλῆται, ὄχι καὶ τόσον ἐπικίνδυνοι. Ὁ Ἐρβελὶν ἠσύχασεν, ἅμα εἶδεν ὅτι ὅλοι τὸν ἔπαιρναν διὰ τὸν τακτικὸν ὑπηρέτην καὶ τὸν ἐφώναζαν Γιάννη.

Τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς, πέντε πρόσωπα μὲ βλέμματα ἄγρια καὶ καχύποπτα, ἔφθασαν εἰς τὴν ταβέρναν, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀπόμέρα ἰδιαίτερον δωμάτιον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐφώναξαν:

— Γιάννη! ἐδῶ εἴμαστε! τὸ νοῦ σου!

Ὁ Ἐρβελὶν ἐγνώρισε δύο ἀπὸ τὴν συμμορίαν Πλόκ: Τὸν Κόφρακα καὶ τὴν Ὀχιά.

Τοὺς ἐσερβίρισε μὲ ὅλην του τὴν ἀταραξίαν. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀληθινὸς Γιάννης ἦτο καὶ αὐτὸς «τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ», διότι οἱ κακοῦργοι συνωμιλοῦσαν ἐμπρός του σχεδὸν ἐλεύθερα.

Ἐφαίνοντο ἀνυπόμονοι, ἀνήσυχοι, ποῦ δὲν ἔβλεπαν τὴν κόρην τοῦ ζωγράφου Ἀρνώ.

— Γιατὶ δὲν ἔρχεται; ἔλεγεν ἡ Ὀχιά. Καὶ ὅμως ἐμείναμε σύμφωνοι νὰ κλέψῃ σήμερα τὸ ζαφείρι. Μήπως δὲν ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα;

Ἐκτύπησε μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

— Δὲν θάρθῃ πιὰ τέτοια ὥρα! εἶπεν ὁ Κόφρακας.

Ἡ συνομιλία τότε ἐγενικεύθη μεταξὺ τῶν πέντε συμμοριτῶν καὶ μετ' ὀλίγον μετεβλήθη εἰς φιλονικείαν.

— Δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή! ἔλεγεν ἕνας· μᾶς φορτώνουν τὴς πιὸ ἐπικίνδυνες δουλειὲς καὶ μᾶς δίνουν τὰ λιγώτερα κερδη, ἐνῶ οἱ ἀρχηγοὶ ἔχουν τὰ περισσότερα, χωρὶς νὰ κάμνουν τίποτα.

— Ἐγώ, εἶπεν ἕνας ἄλλος, ἔπρεπε νὰ ἤμουν αὔριο βράδυ στὴ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Λαβερτύ· ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴ, μὲ ἔβγαλαν.

—Μὰ ποιὸς θὰ πάῃ; ἠρώτησεν ἡ Ὀχιά.

— Ὁ «Ἄλλος», ὁ Μπογιατζῆς κι' ὁ Μαχαιρᾶς. Ὁ Λέλεκας καὶ τὸ Γαϊδουράγκαθο θὰ κάμουν καρτέρι.

— Ὅλοι οἱ ἴδιοι! εἶπεν ὁ Κόφρακας. Ἐγὼ φεύγω αὔριο γιὰ νὰ ἰδῶ τὰ Μουσεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν ποῦ δὲν τὰ ξέρω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰς τὴν διπλανὴν σάλαν ἔγεινε ταραχὴ καὶ ὁ Ἐρβελὶν-Γιάννης εἰςώρμησεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον λέγων χαμηλοφώνως:

— Τὴν πάθαμε! πάλι ἡ Ἀστυνομία!

Καμμιὰ δεκαριὰ ἀστυφύλακες, μὲ τὸν Δυβὰλ καὶ τὸν Φερρὰν ἐπὶ κεφαλῆς, ἔκαμαν ἔφοδον εἰς τὴν ταβέρναν, ὅπου ὑπῆρχον καμμιὰ εἰκοσαριὰ θαμῶνες.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! ἐφώναξεν ὁ Δυβάλ. Νὰ μὴ κινηθῇ κανένας!

Τὰ ρεβόλβερ τῶν ἀστυφυλάκων ἦσαν ἐστραμμένα ἐναντίον τῶν κακούργων. Ὁ Γιάννης ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

«Μετημφιέσθη εἰς γέροντα ἐφημεριδοπώλην...» (Σελ. 311. στ. γ')

— Ἐ! ἐφώναξε, τί κάνετε ἐκεῖ; Νὰ μᾶς σκοτώσωτε θέλετε; Ἐμεῖς εἴμαστε τίμιοι ἄνθρωποι! Σεῖς εἶσθε δολοφόνοι!

— Τί φωνάζει αὐτός; εἶπεν ὁ Δυβάλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνεγνώρισε τὸν μετημφιεσμένον Ἐρβελίν.

— Φωνάζω τὸ δίκηο μου! ὑπέλαβεν ὁ Γιάννης.

— Πολὺ καλά! ἐφώναξεν ὁ Δυβάλ. Ἀστυφύλακες, πιάστε τὸν κι' αὐτὸν μὲ τοὺς ἄλλους! (*) ἐμπρός!

Ὁ Ἐρβελίν, σοβαρότατα, ἐστάθη νὰ τοῦ βάλουν τὰς χειροπέδας, καὶ μετὰ μίαν ὥραν εἰσῆρχετο καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν συλληφθέντων κακούργων, εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

13.—«Ὁ Πλόκ! Δὲν εἶνε ὁ Πλόκ!»

Ἐγέλασαν πολὺ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὸ λάθος τοῦ Δυβάλ, ὁ ὁποῖος συνέλαβε σοβαρῶς καὶ τὸν φίλον του Ἐρβελίν, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ. Δι' αὐτὸ ἦτο λιγάκι πειραγμένος.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐφόδου ὠφείλετο τωόντι εἰς τὸ τέχνασμα τοῦ Ἐρβελίν. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ δέχεται συγχαρητήρια. Τὸν ἀπησχόλουν τώρα πρὸ πάντων τ' ἀόριστα ἐκεῖνα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ τὴν νύκτα εἰς τοῦ μπάρμπα-Λεζάρ.

Κάποια κλοπὴ θὰ ἐγίνετο τὴν ἑπομένην νύκτα, ἐκεῖ-κάπου εἰς τὴν ὁδὸν Ρεωμύρου ἢ τὴν ὁδὸν Λαβερτύ. Τίποτε ἄλλο, πλέον ὡρισμένον, δὲν ἤξευρε. Τοῦ ἔφθανεν ὅμως τὸ ὄνομα «Λαβερτύ» ποῦ τὸ ἤκουσε καθαρά. Διὰ τὸν πολυμήχανον ἀστυνομικὸν ἦτο μία πληροφορία πολύτιμος.

Μετημφιέσθη τότε εἰς γέροντα ἐφημεριδοπώλην, κουρελιάρην, καὶ ἔτσι ἀγνώριστος ἐκάθησεν, ἀπὸ τὰς δέκα τὸ πρωΐ, εἰς ἕνα πεζοῦλι, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ρεωμύρου καὶ Λαβερτύ. Ἐκρατοῦσε δέσμην ἐφημερίδων καὶ μὲ βραχνὴν γεροντικὴν φωνὴν, τὴν ὁποίαν ἀπεμιμεῖτο θαυμάσια, ἐφώναζε:

— Οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ τοῦ Λαχείου καὶ τ' ἀζήτητα κέρδη, δέκα λεπτά!

Ἐκεῖ, εἰς τὴν διασταύρωσιν ὅπου ἐκάθητο, ἦτο ἕν ἀγυραμοιβεῖον. Ὁ Ἐρβελίν, χωρὶς νὰ φαίνεται, φωνάζων ὁλονὲν τὰς ἐφημερίδας του, ἐπρόσεχε τὰ συμβαίνοντα εἰς αὐτὸ τὸ μαγαζί. Καὶ συνέβαιναν πράγματα περίεργα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀστυνομικὸς διέβλεπε τὸν θάκτυλον τοῦ Πλόκ.

Τὸ πρωΐ, εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς οἰκίας ὅπου ἦτο τὸ ἀγυραμοιβεῖον, ἔσπασε, φαίνεται, κάποιος σωλὴν κ' ἐπροξένησε πλημμύραν. Δι' αὐτὸ ἔστελλαν βιαστικὰ καὶ ἐφώναξαν τρεῖς ἐργάτας ὑδραυλικούς, οἱ ὁποῖοι κατέβησαν εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ νὰ διορθώσουν τὸν σωλῆνα καὶ νὰ τρομπάρουν τὰ νερά.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 307.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΡΑ	ΣΟ	ΠΑ	ΝΗΣ	ΜΗΣ
ΔΡΟ	ΗΟ	ΜΟΣ	ΣΙ	ΜΑΣ
ΣΧΟΣ	ΑΕ	ΛΑ	ΑΩ	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε νεωτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νοσταλγίας

Pl**s - f**t - d**c**r - q** - v**l*nc*

Νἀναγνωσθῇ τὸ ρητὸν τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 40οῦ φύλλου

α'.) Τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός του σχηματίζεται ὡς ἑξῆς: τὸ ἄκρον τῆς λαβῆς τοῦ φακοῦ του εἶνε τὸ μάτι της· μεταξὺ τοῦ γόνατός του καὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὑποδήματος, εἶνε ἡ μύτη της· τὰ λοιπὰ φαίνονται, ὅταν ἡ ἄνω δεξιὰ γωνία τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις. — β') Φειδίας, Πραξιτέλης, Δαίδαλος, Ἰκτῖνος. — γ'.) La santé n' est pas sans té; la maladie est sans té.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 10 *(οἱ ἑξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 9 *οἱ ἑξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1914.

ΟΧΙ μόνον ἑνός, ἀλλὰ δύο ἐτῶν συνδρομὴν μοῦ ἔστειλεν ἡ φίλη μου *Ἐλευθερωθεῖσα Ἤπειρος*. Καὶ ἀκούστε τί μοῦ γράφει: «Ἤθελα νὰ σοῦ στείλω μόνον τὴν συνδρομὴν τοῦ 1915. Ὅταν ὅμως τὴν ἐζήτησα ἀπὸ τὴ μαμμά μου, ἀντὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἑκατὸ δραχμάς μοῦ ἔδωσε δεκαέξ. — Μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1916, μοῦ εἶπεν, ἀφοῦ εἶνε διὰ τὴν Διάπλασιν. — Ἐγὼ δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐχάρην, διότι δὲν σὲ ἀγαποῦν μόνον οἱ συνδρομηταί σου, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς των.» Εὐχαριστῶ πάρα πολύ! Δείγματα τέτοιας ἀγάπης μοῦ εἶνε πάντοτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, πολύτιμα.

Αὐδία Ἄθως, συνεμορφώθην. Τὴν φράσιν ἐκείνην ποῦ σοῦ ἤρεσε τόσον, «ἂν λιγνεύῃ ἔξαφνα ἡ μητέρα μου, θὰ τὴν ἀγαπῶ λιγώτερο;» μοῦ τὴν ἔγραψε ὁ *Φάων*.

Καλὸ ταξεῖδι *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*. Πάντοτε μὲ λύπην ἀποχωρίζεται κανεὶς ἕνα τόπον, ὅπου ἔζησεν ὡραῖα τόσον καιρόν. Ἀλλὰ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ ζήσῃς ὡραιότερα καὶ θὰ τὰς ἀγαπήσῃς περισσότερον. Ὁ *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* εἶναι ἐδῶ, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ σπουδὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Δὲν ἦτο ὅμως αὐτὸς τὸν ὁποῖον εἶδες εἰς τὸ ἰατρεῖον, ὡς ὁ ἴδιος μ' ἐπληροφόρησε ὅτε χθὲς μ' ἐπεσκέφθη.

Τὸ *Θαλασσοπούλι* τοῦ *Σκόλου* ἐπῆγεν ἀπὸ τὰς Καλάμας εἰς τὴν Σπάρτην. Ἀλλὰ πῶς νομίζετε; διὰ σιδηροδρόμου; ὄχι αὐτοκινήτου; ὄχι ἁμάξης; Τίποτε. Ἀπ' ἄλλου. Μάλιστα, ἐπέρασεν ἔφιππος τὸν Ταΰγετον, ποῦ χωρίζει τὴν Μεσσηνίαν ἀπὸ τὴν Λακωνίαν. Μοῦ γράφει δέ, ὅτι εἶνε κατενθουσιασμένος «διὰ τὸν ἐξοχικὸν περίπατον μιᾶς ἡμέρας.»

Σ' εὐχαριστῶ, *Φράουλα*, ὅτ' ὅσα ὡραῖα μοῦ ἔγραψες, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔλειπαν εἰς τὸν Κινηματογράφον. Ὄχι, ἡ προσωρινὴ καταργησις τῆς Σελίδος Συνεργασίας δὲν ἐμποδίζει τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ γράφουν. Ἡ σιωπὴ μερικῶν εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις. Ἡ μία ἔξαφνα, ἀπ' αὐτὰς ποῦ λέγεις, εἶχεν, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν, ταξεῖδια μὲ περιπετείας. Ἀλλ' ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ ἴδῃς πάλιν νὰ μοῦ γράφῃ τακτικά.

Καὶ τὸ ἀγαπητόν μου *Κεφαλλονίτικο Ἀναβολάκι*, διὰ νὰ μοῦ διευκολύνῃ τὴν ἔλδοσιν ποῦ ἡ πόλεμος τόσον μοῦ τὴν δυσχεραίνει, ἀνενέωσεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν του καὶ τὸ ψευδώνυμόν του διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1915. Ἐγκαρδίους εὐχαριστίας. Καὶ τὸ γράμμα μοῦ ἄρεσε πολύ.

Φαντάζομαι τὴν εὐτυχίαν σου, *Μαραμένο Φοῦλι*, ποῦ εὑρίσκεσαι τώρα εἰς τὴν «γλυκειὰ Ἑλλάδα». Ἀλλὰ νὰ καβαίνῃς συχνὰ στὰς Ἀθήνας, νὰ περνᾷς ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, καὶ νὰ μὴ τολμᾷς νὰ μπῇς μέσα, — μοῦ φαίνεται ἀκατανόητον! Ἔλα λοιπόν!...

Καθόλου ἀδικαιολόγητη, *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ*, ἀλλ' ἀπεναντίας πολὺ δικαιολογημένη ἡ βραδύτης σου, ἀφοῦ ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρας ὑπέφερες ἀπὸ τὰ δόντια σου. Τώρα ποῦ σοῦ ἐπέρασαν, εὔχομαι νὰ μὴ σοῦ πονέσουν ποτὲ πλέον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Πομενὶς τοῦ Ὀλύμπου*, κ. (Χ. Χ.) *Ἄνθος τοῦ Ταϋγέτου*, κ. (Μ. Ρ.) *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου*, ἀ. (Φ. Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ (0) μὲ Ἐξόριστον Ἀτθίδα, Πεθαμένα Ὄνειρα, Ξανθὴν Νεράϊδαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γενναιόψυχον Στιμπηλάτην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ἀρκαίναν* (ἔλαβα τὰς Ἀσκήσεις σου, ἀλλὰ τί νὰ τὰς κάμω; δὲν ξέρεις, ὅτι δὲν δέχομαι παρὰ ὅταν προκηρύσσω Διαγωνισμόν;) *Αἱματωμένο Ξίφος* (δεκτά) *Ἀλβανοκτόνον Ἠπειρώτην* (ἡ ἐγγραφή σου ἐσημειώθη εἰς τὸ ξεσπάθωμα τοῦ *Πειρασκηρίου*· δὲν σοῦ τὸ ἔγραψα;) *Νικητὴν* (εἰς τὸ πρῶτον ὀκτασέλιδον ποῦ θὰ ἐκδόσω — καὶ ἐλπίζω πολὺ προσεχῶς — θὰ δημοσιευθοῦν πολλὰ ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν) *Κάσπρον Κάλαμον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Τελεσίλλαν* (εἰπέ της, ὅτι δέχομαι τὴν συνδρομήν της καὶ εἰς κυπριακὰ γράμματόσημα) *Ἀγλῆν τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· ἴδες τί ἀπαντῶ παραπάνω εἰς τὸν *Νικητήν*) *Κ. Γ. Δαμ.* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 40ὸν) *Ἥρωα τοῦ 1913* (ἄλλα εἶνε καλά· νὰ προσμένῃς τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν κατοικίαν σου) *Νοῦαχον Μπαῦλην* (τὰ ξέρω, τὰ ξέρω, ὑπομονή... ἡ διεύθυνσις τῆς φίλης μου ποῦ θέλει νὰ γίνῃ μέλος τοῦ Συλλόγου σας, εἶνε ὁδὸς Ἀκαδημίας 56) *Πολεκὸν Ἀστέρα* (αἱ προτάσεις σου Μ. Μ. ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 38ον) *Αἰδυμάτων* (ἤθελα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ θὰ ἴδῃς τώρα τὴν ἀπάντησίν μου;...) *Ἀπόγονον τοῦ Χατζηχρίστου, Σκεναμὸν τοῦ Ἀνέμου, Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἀόρδον Βύρωνα, Νύμφην τοῦ Δρυμοῦ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15ην Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Νοεμβρίου

443. Δεξίγριφος

Ἥρως τὸ πρῶτόν μου Σαιξπήρειος,
Ἄνθος τὸ δεύτερόν μου
Καὶ πάλιν ἄνθος, λύτα, εὔσωμον
θὰ ἴδῃς στὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βέτο

444. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι πόλις τῆς Σερβίας
Ἂν τὸν τόνον μου κινήσῃς
Καὶ μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Θὰ ἴδῃς καὶ θάπορήσῃς.
Ἔντομον ἐργατικὸν
Ἐμπροστά σου νὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

445. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτον εἰς τὰ σύμφωνα,
Τὸ δεύτερον φωτίζει.
Τὸ ὅλον εἰς τὸν πόλεμον
Κεφάλια ἐγθρῶν θερίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀμηριάδος

446. Τρίγωνον

* * * * * * * = Μοῦσα.
* * * * * * = Βυζ. Αὐτοκράτειρα.
* * * * * = Ὑστάτη κατοικία.
* * * * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * * = Μέλος τοῦ προσώπου.
* * = Μουσικὸς φθόγγος.
* = Φωνῆεν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροέσσης Θαλάσσης

447. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 1 6 1 7 6 2 4 = Αὐτοκράτωρ.
2 4 5 1 4 = Ἀντωνυμία.
3 1 2 4 = Συγγενής.
4 1 5 2 4 = Δημητριακόν.
5 3 6 1 4 = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
6 7 2 4 = Ἱερόν.
7 1 5 6 7 = Ὑφαίστειον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Γαλανολεύκου

448. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸν πρῶτον ἀεροπόρον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἐπίθετον σημαίνον τὸν ἔγγονα νοῦν:

1. Ἀρχ. Βασιλεύς γανάρχης· 2. Γεωργικὸν ἀργαλεῖον· 3. Προδότης· 4. Κράτος Εὐρωπαϊκόν· 5. Δὲν προδιδάζεται· 6. Μία τῶν Μοιρῶν· 7. Ὀδηγὸς ζώου· 8. Θεὸς Αἰγύπτιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυκλαμίνου

449. Φωνηεντόλικον.

* - ν - σπρ - νθρις - τ - κ - θρα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεληγομένου Κλειδιάρη

450. Γρῖφος

. . . . . 1 . . . . . 1 1 1 1 1 1
. . . 1 1 . . . . . 1 . . . . . 1 1
. 1 . . . 1 . . . . . 1 1 1 φτερὰ φ'
1 . . . . 1 . . . . . 1 1
1 1 1 1 1 . . . . . 1 1 1 1 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 39ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 307)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀνδρέας Δ. Γαλανόπουλος, Γεωρ. Ἠλ. Κοκκώνης, Θεοδ. Ν. Φραγιάς.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χαρ. Διαπάκης.
ΘΗΒΩΝ: Σωτ. Παπαγγέλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Κ. Ἀστεριάδης, Βασιλ. Λαγός.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Νύμφη τοῦ Δρυμοῦ (38), Μαρία Π. Ἀγγελάκη. (38)
ΝΙΣΥΡΟΥ: Ἀναστάσιος Π. Παντελίδας (38), Ἀθηνᾶ Π. Παντελίδου (38).
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόκουλο.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωαν. Θ. Μηταράκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρία Π. ΑΓΓΕΛΑΚΗ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Τύποις «Ἀθγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2570